Antidogma - Hirosimától Iszfahánig

2012 április 11. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

1945. augusztus 6-án a „Little Boy” (kisfiú) kódnévvel illetett amerikai atombomba százezer halottat követel Hirosimában (150-200 ezret, ha beleszámítjuk a sugárzás hosszú távú hatásai következtében elhunytakat is).

Három nappal kés?bb a „Fat Man” (kövér ember) újabb 60 ezret Nagaszakiban, a Tokiót és más japán városokat vitrifikáló gyújtóbombázások több százezer áldozata után.

Miért? A hivatalos történetírás szerint Japán kapitulációra kényszerítésére, mert különben hónapokig, s?t akár évekig tartott volna, míg a japán hadvezetés bedobja a törölköz?t. Az atombomba tehát csupán a „szükséges rossz” volt, aminél sokkal rosszabb lett volna, ha Japánt hagyományos módszerekkel kellett volna meghódítani. Lényegében ezzel indokolta az amerikai kormányzat az utókor el?tt az atomfegyver bevetésére vonatkozó döntését. Ahogyan hasonló esetben gyakran, a valódi ok egészen más volt.

Truman tökéletesen tudta, hogy Japán már összerogyott. Egyedüli és valódi célja az volt, hogy Sztálin értésére adja, mi vár rá, ha nem tartja tiszteletben a jaltai és potsdami megállapodást. (Mindezt Robert McNamara, Kennedy és Johnson elnök hadügyminisztere kés?bb maga is elismerte, vö. The Fog Of War – Eleven Lessons From The Life Of Robert McNamara.)

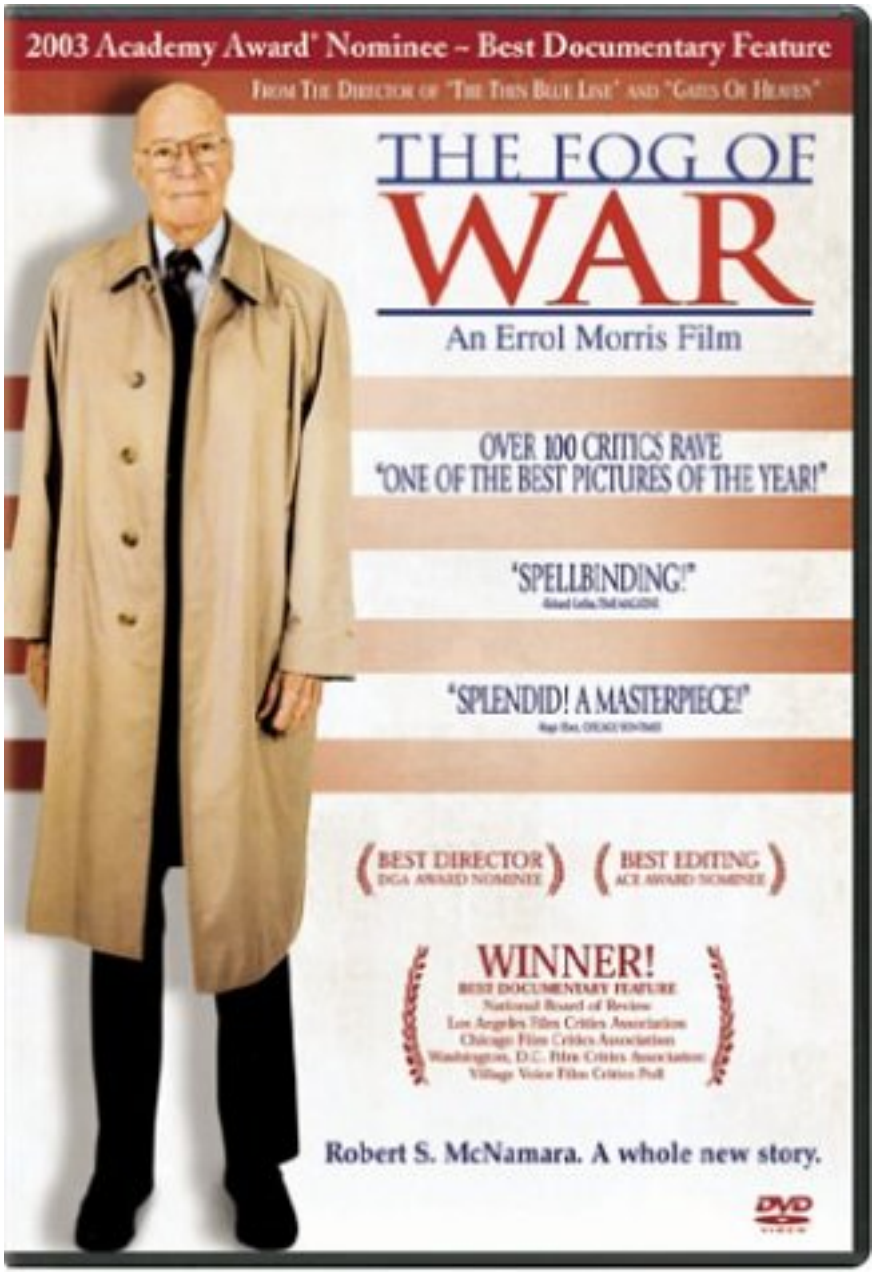

Hatvanhét évvel kés?bb Irán esetében hasonló politikai helyzettel állunk szemben. Mindenekel?tt a rendszer bels? propagandájával összefüggésben, vagyis a nemzeti büszkeség és a Nyugat-ellenesség húrjain játszva az iráni vezet?k igyekeznek nukleáris fegyverzetre szert tenni. Ugyanakkor a síita perzsa teokrácia a világ és különösen szunnita arab szomszédjai szemében hiteles és respektált regionális hatalomnak akar látszani. Ezért törekszik arra, hogy – hangsúlyozottan elrettent?, nem pedig csapásmér? célzattal – atombombával er?sítse meg katonai arzenálját.

Utóbbi id?ben azonban az amerikai és az izraeli kormány folyamatosan arra dresszírozza saját és a világ

közvéleményét, hogy „valamit tenni kell” Iránnal szemben, mert az általa jelentett fenyegetés úgymond „elviselhetetlen”, és így egy akár hagyományos, akár nukleáris fegyverzettel végrehajtott megel?z? csapás opciója komolyan számításba veend?. Akárcsak 1945-ben, az okok most is egészen mások. Ma már nem Sztálin elvtársat kell impresszionálni, hanem a Kínai Kommunista Párt Politikai Bizottságában lév? elvtársakat, és egy füst alatt meger?síteni a nyugati befolyási övezetet Eurázsiában. Különösen annak tudatában, hogy expanzionista politikájuk központi elemeként a kínai vezet?k az utóbbi években magukévá tették az amerikai pionírok „Go West” stratégiáját, amelynek jegyében Peking Nyugat felé keresi a maga Konstantinápolyát.

Márpedig ez a nyugati konkurencia, ahogyan sejthet? is volt, valóban elviselhetetlen az amerikaiak számára, akik a Karachi-Taskent-Tbiliszi háromszöget egyfajta stratégiai zárnak tekintik, amelyet minden áron meg kell védeni, mert blokkolja az átjárást egyrészt az arab félsziget olajmez?i, másrészt Törökország és a Nyugat felé (és itt visszaköszön McNamara „dominóelmélete”).

De már nem 1945-ben vagyunk, a kétpólusú világ hajnalán: ma már az Egyesült Államok egy hanyatló hatalom, amely még igyekszik illúziót kelteni, pedig az amerikai óriást az izraeli törpe vezeti az orránál fogva, arra sarkallva, hogy a saját érdekeivel radikálisan ellentétes döntéseket hozzon.

Meglehet?sen kényes helyzetben van tehát az USA, mivel két egyformán rossz döntés közül kell választania: vagy nem avatkozik be, és így hagyja, hogy Peking fokozatosan kiterjessze befolyását Nyugat felé, vagy beavatkozik, akár úgy is, hogy támogat egy esetleges izraeli légicsapást Irán ellen. Mindkét esetben garantált a kudarc. Egyrészt katonai-politikai téren, különösen az iraki, afganisztáni és líbiai beavatkozások kontraproduktivitásának a tükrében, másrészt diplomáciai-stratégiai téren, miután mára már teljesen egyértelm?vé vált, hogy az Egyesült Államok nem képes tartós politikai megoldást kier?szakolni tízezer kilométerre a határaitól.

Az amerikai stratégák nyilván tanultak a líbiai katonai kudarcból, miután a NATO, a tálibok, az al-Kaida, a katariak, a szaúdiak stb. „széles frontjának” hét hónapra volt szüksége, hogy legy?zze egy alig hatmilliós ország hadseregét.

Azt is tudják, hogy milyen következményekkel járna egy konvencionális háború Irán vagy Szíria ellen, éppen ezért részesítik el?nyben a „nem katonai”, ún. destabilizáló intervenciót, ahogyan azt most éppen Szíriában próbálják sikerre vinni. Ön- és közveszélyes messianizmusukban az izraeliek nem riadnak vissza egy Irán elleni katonai csapás eshet?ségét?l, még ha ez a harmadik világháborúhoz is vezetne.

Villámháborúról fantáziálnak, az állítólagos atomlétesítmények öt napig tartó bombázásáról, amelyet az amerikaiak támogatása, s?t el?zetes figyelmeztetése nélkül hajtanának végre.

Leon Panetta amerikai hadügyminiszter szerint az izraeli támadásra még június el?tt sor kerülhet, de egyes szakért?k márciusra várják azt. A Tel-Aviv és Washington közötti nézeteltérés tehát valójában a stratégiai opciók megválasztására korlátozódik.

Az izraeliek már az elkövetkez? hetekben meg akarják támadni Iránt, miközben az amerikaiak az iráni probléma megoldásához a „második típusú” (destabilizáló) háborút preferálják.

Jól látható, hogy az USA védelmi politikája még felemás: egyrészt a konvencionális háborúban nem fogadja el az alárendeltséget, nevezetesen Kínával szemben, ezért ragaszkodik patetikusan a költséges és veszteséges F–35 vadászbombázó-programhoz, másrészt a háború felé sodródik, amelyet még megnyerhet?nek hisz, és a destabilizációs folyamat kiterjesztése felé, a drónflotta 30 százalékos, a különleges egységek állományának 10 százalékos növelésével.

Mostanra az amerikai vezet?k lassanként kezdenek rádöbbenni a mozgásterük fokozatos besz?külésére, és ez magyarázza a mind gyakoribb pánikreakciókat részükr?l. Az Oroszország ellen Európában felemelt „rakétavédelmi pajzs”, az Irán, Pakisztán, Kína elleni fenyegetés dacára ugyanis a jenki thalasszokrácia és az eurázsiai blokk közötti konvencionális háborút az el?bbi már nem nyerheti meg. És az id? múlásával egyre kevésbé…

Gazdag István - demokrata.hu

Ajánló